

16 MAANDEN (2)

In de vorige Lichtstralen schreef ik over het gevoel van tijd. Soms gaat tijd heel langzaam en soms is tijd voorbij voordat je er erg in hebt. Ik schreef dat ik in zo'n langzame periode van mijn leven zat. Trouwe lezers weten dat er bij mij ruim 7 jaar geleden een agressieve prostaatkanker werd geconstateerd. Ik ben daar toen 36 keer voor bestraald. Opereren kon in mijn geval niet. In die tijd waren er maar twee curatieve (op genezing gerichte) behandelingen mogelijk. Of opereren, of bestralen. En als je die behandeling had gekregen, waren verder de mogelijkheden uitgeput. In de afgelopen jaren zijn er echter nieuwe (experimentele) curatieve mogelijkheden ontwikkeld, zoals bevrozing.

In november 2008 stapte ik naar de huisarts, omdat ik me erg moe voelde. Vanaf toen tot nu volgden er veel onderzoeken en scans. Het bleek dat de kanker terug was. Maar er was 5% kans dat de kanker nog niet was uitgezaaid. En als dat zo zou zijn, wilden ze me nog helpen met een prostaat bevrozing. Maar om dat te kunnen vaststellen was er wel eerst een zware buik operatie nodig om een diepliggende lymfeklier te verwijderen en te onderzoeken. Ik heb voor die weg gekozen.

Na de operatie duurde het 3 weken totdat de uitslag bekend werd gemaakt. Die weken kropen voorbij voor mijn gevoel. Op 1 april was het dan eindelijk zover, heel spannend en helaas ook teleurstellend. Het blijkt dat er uitzaaiingen van een agressieve prostaatkanker in de lymfeklieren is gevonden. Menselijkerwijze gesproken ben ik daardoor terecht gekomen in een onomkeerbaar proces, waarvoor geen genezende behandeling meer is. Wel kan er op enig moment nog palliatieve (pijn bestrijdende en eventueel wat afremmende) hormoon behandeling worden gegeven. Met deze behandeling starten ze zo laat mogelijk, omdat die nogal wat bijwerkingen heeft.

Dat klink allemaal niet vrolijk in een Lichtstralen. En toch schrijft hier geen ontmoedigd, verdrietig of hopeloos mens. De wetenschap die ik nu heb, maakt me eigenlijk alleen maar sterker. De dingen die ik nog kan en mag doen, wil ik graag nog beter gaan doen. Ja, want ondanks deze uitslag ben ik een blij mens. Ik ben er namelijk van overtuigd, dat wat de toekomst ook zal brengen, onze Schepper en Verlosser mij begeleidt en zal helpen. Dat heeft Hij beloofd en in de afgelopen jaren heb ik zijn nabijheid ook echt mogen merken. Hij geeft me rust, juist in deze moeilijke tijden. En die belofte is er voor iedereen, voor jou en mij! Want het is bijna weer Pinksteren. Gods Geest kan harten vullen, vrede, hoop en liefde geven.

Dus van mijn kant geen "waarom vragen" of 'gekanker' op God. Ik weet dat Hij van mensen houdt en dat er vergeving van zonden bij Hem is. En dat is voor de toekomst het belangrijkste. En ja, natuurlijk blijf ook ik hopen. In de nacht na de uitslag droomde ik dat de chirurgen alle uitzaaiingen weghaalden en dat mijn lichaam nog/weer kerngezond was. Ik ben ervan overtuigd dat de Here God wonderen kan doen, soms op manieren en op momenten die wij mensen niet eens kunnen bedenken.

Maar hoe het ook gaat, ik hoop in ieder geval nog 'lang' vrijwilligerswerk te blijven doen en nog veel mooie beelden, gedichten en schilderijen te maken.

Ook de Lichtstralen voor de Heino Koerier, die ik vanaf december 1992 als vrijwilliger schrijf, zullen DV (zo de Here wil), in de komende tijd nog van mijn hand komen.

In januari 2011 hoop ik dan ook de 200ste te schrijven.

Mocht iemand willen reageren of ideeën hebben voor een onderwerp, ik houd me aanbevolen.

Van harte wens ik jullie allemaal Gods liefde toe en een leven heel dicht bij Hem.